

Vuokko Raekallio-Teppo 1910—1974

Maaliskuun alkupäivinä, juuri kun kevään ylioppilastutkinnon äidinkielen kokeen tarkastustyön piti alkaa, ilmoitettiin Jyväskylältä yliopettaja Vuokko Raekallio-Tepon saaneen sydänkohtauksen ja joutuneen sairaalahoitoon. Muutaman päivän kuluttua sairaus näytti voitetulta, mutta sunnuntaina maaliskuun 10:ntenä tuli tieto elämän sammumisesta. Maan äidinkielen opetus, johon hän oli monella tavoin vaikuttanut ja viimeksi juuri ylioppilastutkinnon äidinkielen jaoksessa, menetti hänessä merkittävän persoonallisuuden.

Jo asemansa perusteella Vuokko Raekallio-Teppo kuului äidinkielen opetuksen johtaviin henkilöihin. V:sta 1955 alkaen hän oli toiminut Jyväskylän normaalilyseon suomen kielen yliopettajana ja lähes kahden vuosikymmenen aikana antanut pedagogisen koulutuksen n. 200 uudelle äidinkielen opettajalle. Suuri henkinen vireys ja suorastaan pursuava toimintatarmo jättivät hänen auskultantteihinsa samoin kuin hänen oppilaisiinsa kuvan opettajasta ja kasvattajasta, jota elähdytti syvä kiintymys kieleen ja sen ilmiöihin.

Vuokko Raekallio-Teppo oli aloittanut opettajanuransa 21-vuotiaana auskultoineena maisterina Helsingin III suomalaisessa tyttökoulussa, jonka opettajakuntaan hän kuului peräti 16 vuotta, aina v:een 1947. Silloin hän siirtyi Jyväskylään yhteislyseon vanhemmaksi lehtoriksi, ja kun koulu kahdeksaa vuotta myöhemmin muutettiin normaalilyseoksi, yliopettajan virka kuului aivan kuin luonnostaan hänelle. Jo siihen mennessä hän oli toiminut luennoitsijana äidinkielen opettajain kokouksissa, osallistunut alan kehittämistä koskeviin keskusteluihin ja julkaissut artikkeleita oikeakielisyydestä, kotiseutunsa Keski-Suomen kielestä ja kansan-elämästä sekä äidinkielen opetuksesta. Oikeakielisyyden jatkuva harrastus, jonka viriämiseen hänen miesvainajallaan Han-

nes Tepolla oli varmaan osuutensa, oli tehnyt hänen nimensä tunnetuksi myös koulutoimen ulkopuolella. Erityisesti Vuokko Raekallio-Teppo taisteli fennistien ilmauksien puolesta kaikkea muukalaisuutta vastaan.

Yliopettajan virkansa Vuokko Raekallio-Teppo hoiti velvollisuudentuntisesti myös siinä suhteessa, että pyrki jatkuvalla julkaisutyöllään rikastuttamaan alan kirjallisuutta. Hänen merkittävimmät julkaisunsa ovat Aihevakka, Miten laadin aineen ja Asioimiskirjoituksen opas, jotka yhä uusina painoksina ovat levinneet koulujemme käyttöön. Kaikki ne ovat 1960-luvun tuotantoa. Yhdessä Eero Lemolan kanssa hän toimitti suosituksen runoantologian Elävää runoutta. Se on havainnollisella tavalla kartuttanut koulunuorison kirjallisuudentuntemusta.

Lappeenrannan kesäyliopiston äidinkielen opintopäivillä Vuokko Raekallio-Teppo oli pääluennoitsijana seitsemän vuotta, 1964—71, ja kun hän sai hankituksi myös muiksi opettajiksi alan parhaita asiantuntijoita, päivistä muodostui kesäyliopistolle huomattava menestys. Vuokko Raekallio-Tepon aloitekyky ja innostavuus sai yleisen tunnustuksen.

Äidinkielen opettajain liiton hallitukseen Vuokko Raekallio-Teppo kuului 1965—1970. Samanaikaisesti hän oli 1967—69 peruskoulun opetussuunnitelmakomitean äidinkielen jaoksessa, jonka tärkeänä tehtävänä oli äidinkielen opetuksen suunnittelu uutta koulua varten. Kevätkauden 1967 hän edusti opetuksen alaa myös itse pääkomiteassa. Velvollisuudentuntoinen, asiantunteva työ koitui monella tavoin äidinkielen opetuksen hyödyksi.

Vuokko Raekallio-Tepolla oli luottamustoimia myös koululaitoksen ulkopuolella. Helsingissä ollessaan hän toimi 1939—46 Suomen naisliiton Helsingin osaston sihteerinä, Jyväskylän kauden monista tehtävistä oli hänelle sangen läheinen erityisesti Suomen kulttuurirahaston Keski-Suomen rahaston hoitokunnan jäsenyys 1962—67.

Suomalainen koulu on kokemassa suu-

ria muutoksia, ja siksi myös äidinkielen opetus on hakenut uusia uomia. Aikaansa vireästi seuraavat ja harkitusti uuteen pyrkivät opettajat ja opetusalan johtajat ovat kehityksen varmin ta. Tässä joukossa Vuokko Raekallio-Tepolla on ollut arvosija.

Aimo Turunen